ROK VI. CZERWIEC 1920.

PRZEGLĄD ADWOKACKI

ORGAN KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ.
WYDAJE: WYDZIAŁ IZBY ADWOKACKIEJ.

REDAKCYA I ADMINISTRACYA: KRAKÓW, ULICA GOŁĘBIA L. 6. — TELEFON 0055.

TREŚĆ NUMERU:

I.

Na zasadzie uchwały Wydziału Izby adwokackiej z dnia 25 maja 1920 odbędzie się

dnia 26 czerwca 1920 o godzinie 4 popoł. w Krakowie

w Sali Rady powiatowej ul. Pijarska 1.

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE
KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ

z następującym porządkiem dziennym:

1. Odczytanie protokołu z ostatniego Walnego Zgromadzenia.
2. Sprawozdanie Wydziału z czynności za rok 1919.
3. Sprawozdanie Wydziału z dochodów i wydatków za rok 1919.
4. Uchwalenie budżedu, wysokości wpisowego, wkładki i dodatków za kandydatów adwokackich na rok 1920.
   a) Wniosek Wydziału o podwyższenie należytości za wpis na listę adwokatów oraz wkładki rocznej i dodatków rocznych za kandydatów adwokackich.
   b) Wniosek Wydziału co do przeznaczenia nadwyżki funduszu grzywien. Referent od 4 a) b) Dr. Ludwik Landy.
5. Wybór Prezydenta Izby, 2 wiceprezydentów, 16 członków i 6 zastępców członków Wydziału na lat 3.
6. Wybór I Wiceprezydenta Rady dyscypl., 6 członków, 3 zastępców członków Rady oraz Prokuratora Izby i 2 zastępców Prokuratora na lat 3.
7. Wybór delegatów Izby przy Sądach okręgowych: Jasło, Nowy Sącz, Rzeszów, Tarnów i Wadowice oraz przy Sądach powiatowych: Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa, Dębica, Dobczyce, Gorlice, Jordanów, Krosno, Krzeszowice, Leżajsk, Limanowa, Łańcut, Mielec, Milówka, Myślenice, Oświęcim, Przeworsk, Ropczyce, Nowy Targ, Stary Sącz, Tarnobrzeg, Tuchów, Tyczyn, Wieliczka, Żywiec.
8. Wnioski i interpelacje członków.

Każdy człowiek Izby winien przybyć na Walne Zgromadzenie a w razie niemożności przybycia winien człowiek Izby w Krakowie zamieszkały usprawiedliwić swoją nieobecność pod rygorem grzywny (§§ 6 i 7 regul.)

Kraków, 1 czerwca 1920.

Prezydent:
Dr. Kay.

WYKAZ KOLEGÓW
w miejsce których mają nastąpić wybory do Wydziału i Rady dysc.

A. Wydział.

Ustępują:

Prezydent Izby Dr. Koy Michał w Krakowie
I Wieceprezydent Dr. Maiss Ferdynand w Bochni
II Wiceprezydent Dr. Trammer Jerzy w Krakowie.

Członkowie:

Dr. Bogusz Adam w Krakowie
Dr. Frühling Rudolf w Krakowie
Dr. Gabryelski Józef w Krakowie
Dr. Gross Joachim w Krakowie
Dr. Jakubowski Faustyn w Krakowie
Jaworski Zygmunt w Tarnowie
Dr. Kwieciński Tadeusz w Krakowie
Dr. Lachs Zygmunt w Krakowie
Dr. Landy Ludwik w Krakowie
Dr. Landau Rafał w Krakowie
Dr. Nadel Maksymilian w Krakowie
Dr. Piotrowski Zygmunt w Krakowie
Dr. Reich Samuel w Rzeszowie
Dr. Smolarski Kazimierz w Krakowie
Dr. Schmidt Wilhelm w Krakowie
Dr. Tomik Stanisław w Krakowie.

Zastępcy członków Wydziału:

Dr. Horowitz Maurycy w Wieliczce
Dr. Ocetkiewicz Ludwik w Krakowie
Dr. Reklewski Jan w Krakowie
Dr. Steinsberg Emil w Krakowie
Dr. Szołajski Alfred Krakowie
Zmarł zastępca członka Wydziału Dr. Schiff Dawid.

B. Rada dyscyplinarna.

Ustępują:

I Wiceprezydent: Dr. Ader Leon w Krakowie

Członkowie Rady dyscyplinar.:

Dr. Friedberg Gwido w Wieliczce
Dr. Marek Zygmunt w Krakowie
Dr. Przeworski Jakób w Krakowie
Dr. Rattler Ludwik w Krakowie
Dr. Süsskind Dawid w Krakowie
Dr. Tilles Adolf w Krakowie.

Zastępcy członków Rady:

Dr. Lisocki Zygmut
Dr. Ostrowski Kazimierz
Dr. Zimmermann Juda

Prokurator Izby:

Dr. Federowicz Tadeusz w Krakowie

Zastępcy Prokuratora:

Dr. Bogdani Wiktor w Krakowie
Dr. Oberlaender Salomon w Krakowie - Podgórzu.

II.

SPRAWOZDANIE
z Walnego Zgromadzenia Izby adwokackiej w Krakowie
z dnia 21 czerwca 1919.

Przewodniczący: Prezydent Izby Dr. Michał Koy.

Protokolant: Sekretarz Dr. I. Gross.

Przewodniczący po skonstantowaniu kompletu otwiera posiedzenie.

Przewodniczący poświęca wspomnienie pośmiertlne zmarłym Kolegom.

Pamięć zmarłych uczcili obecnie przez powstanie z miejsc.

Przeciw niejawiącym się Kolegom uchwalono nie stosować przepisów regulaminu.

Przystąpiono do porządku dziennego.

Uchwalono zaniechać odczytania protokołu z ostatniego Walnego Zgromadzenia.

Przewodniczący omawia sprawozdanie z czynności za rok 1918 — które przyjęto do wiadomości.

Sprawozdanie Wydziału z dochodów i wydatków za rok 1918 przyjęto do wiadomości.

Uchwalono budżet, wpisowe na listę adwokatów w kwocie 300 Kor. wkładkę roczną w kwocie 100 Kor. dodatek roczny za 1-go Kand. adwok. w kwocie 50 Kor., za 2-go 100 Kor., za 3 go 150 Kor. itd.

Przeprowadzono wybory.

Wybrani zostali :

I. Dr. Steinsberg Emil zastępcą członka Wydziału na jeden rok.

II Dr. Łazarski Stanisław Prezydentem Rady dyscypl. Dr. Kosch Teodor II wiceprezydentem Rady dyscypl. Dr. Fischlowitz Leon, Dr. Gabryelski Józef, Dr. Krygowski Stanisław, Dr. Landau Filip, Dr. Landau Ignacy (sen), Dr. Lewandowski Karol — członkami Rady dyscypl. Dr. Szado Ignacy, Dr. Stuhr Oskar, Dr. Zakrzewski Tadeusz — zastępcami członków Rady dyscypl. — wszyscy na lat trzy.

III. Dr. Fischlowitz Leon, Dr. Frühling Rudolf, Dr. Gabryelski Józef, Dr. Gross Adolf, Dr. Jakubowski Faustyn, Dr. Kosch Teodor, Dr. Koy Michał, Dr. Lachs Zygmunt, Dr. Landau Ignacy (sen), Dr. Marek Zygmunt, Dr. Rowiński Stanisław, Dr. Skąpski Józef, Dr. Sternbach Edward, Dr. Smolarski Kazimierz, Dr. Trammer Jerzy — egzaminatorami do egzaminów adwokackich na lat trzy.

IV. Dr. Bąkowski Klemens, Dr. Fischer Edmund, Dr. Fischlowitz Leon, Dr. Kosch Teodor, Dr. Kwieciński Tadeusz, Dr. Koy Michał, Dr. Nadel Maksymilian, Dr. Skąpski Józef, Dr. Smolarski Kazimierz, Dr. Steinberg Józef, Dr. Tilles Samuel, Dr. Trammer Jerzy — egzaminatorami do egzaminanów sędziowskich na lat trzy.

Wniosek Kol. Dr. Deichera-Aleks. z Brzeska w sprawie ubezpieczenia adwokatów i ich rodzin przekazano Wydziałowi Izby.

Uchwalono wniosek kol. Dr. Szymona Feldbluma i Dr. Leona Geldwerta, aby co do projektu organizacji adwokatury i sądownictwa porozumieć się z Wydziałem innych Izb adwok. i o ile to w danych okolicznościach będzie możliwem także z kolegami z poza Wydziału w sposób, jaki Wydział Izby w danej chwili uzna za stosowny.

Kol. Dr. Rosenberg Henryk z Pilzna omawia sprawę umieszczenia przez adwokatów b. sędziów na szyldach swoich dodatku „emerytowany sędzia“ — co uważa za nielojalną konkurencję.

Kolega Dr. Bober Herman z Tarnowa omawia sprawę zniesienia dekr. nadw. z 1833 r. w sprawie likwidacji należytości adwokackich. — Wobec niepostawienia dalszych wniosków i interpelacji Przewodniczący zamknął Walne Zgromadzenie.

III.

Zamknięcie rachunkowe dochodów i wydatków Krakowskiej Izby adwokackiej

z dnia 31 grudnia 1919.

Dochody od 1 stycznia do 31 grudnia 1919		109881 Mk. 36 f.
Rozchody	93169 Mk. 25 f.	
Oraz niedobór z roku 1918 . . .	7100 Mk. — f.	
Razem	100269 Mk. 25 f.	100269 Mk. — f.
Nadwyżka na rok 1920. .		9612 Mk. 11 f.

Fundusz grzywien.

Wpływy do 31 grudnia 1919	11494 Mk. — f.
Wydano na wsparcie dla kolegów oraz dla wdów i sierót po zmarłych kolegach.	3208 Mk. 80 f.
Nadwyżka .	8285 Mk. 20 f.

Kraków, 1 Czerwca 1920.

IV.

Preliminarz budżetu na rok 1920.

I. Dochody.

1. Nadwyżka z roku 1919	9612 Mk. 11 f.
2. Wkładki od kolegów	196800 Mk. — f.
3. Dodatek od Kand. adwok.	30000 Mk. — f.
4. Wpływ z grzywien według wniosku zgłoszonego na Walne Zgromadzenie na częściowe pokrycie poz.: 11 rubryki wydatków .	4285 Mk. — f.
Razem	240697 Mk. 31 f.

II. Wydatki.

1. Płace funkcjonaryuszy Wydziału i Rady dysc.	80000 Mk. — f.
2. Kasa chorych i ubezp. funkcjonaryuszy	3000 „ — „
3. Lokal	3000 „ — „
4. Druki, papier i inne potrzeby kancel.	30000 „ „
5. Portorja, telefon	20000 „ — „
6. Książki i dzienniki ustaw	5000 „ — „
7. Opał i światło	30000 „ — „
8. Adaptacje biura	4000 „ — „
9. Wsparcie członków stanu adwokackiego	20000 „ — „
10. Wydatki nadzwyczajne	10697 „ 31 „
11. Na pokrycie zobowiązania z tytułu przyjętej poręki w adwokackiej wojennej Kasie Kredytowej we Wiedniu	35000 „ — „
Razem	240697 Mk. 31 f.

Kraków, 1 Czerwca 1290.

Sekretarz Izby: *Dr. J. Gross.*

Prezydent; *Dr. Kov.*

V.

I.

Subskrybujmy pożyczkę państwową!

Na wezwanie Rządu podjął ochotnie Naród cały, wszystkie jego warstwy i stronnictwa wielką, zorganizowaną akcję dostarczenia Państwu naszemu potrzebnych do odzyskania i utrwalenia jego zewnętrznych granic i potrzebnych do wewnętrznej jego odbudowy środków finansowych — w formie pożyczki państwowej.

W akcji tej nie może brakować i polskiej adwokatury.

Z mocy upoważnienia Urzędu propagandy pożyczki udzielonego nam pismem Ministerstwa Sprawiedliwości z 30 kwietnia 1920 r. l. 19897 podejmuje i Wydział naszej Izby współpracę w tej akcji, a w szczególności zajmie się także w myśl powyższego upoważnienia sprzedażą świadectw tymczasowych na subskrybować się mającą wewnętrzną 5% pożycykę państwową. Expozytura Urzędu propagandy w Krakowie w te słowa apeluje do Izb adwokackich.

„Szczególną doniosłość ma wydatne poparcie akcji pożyczkownej przez organizacje społeczne, które skupiają w sobie wielkie wartości moralnè i intelektualne, a których poczynania są wzorem i przykładem dla innych warstw ludności. Dlatego też Expozytura zwraca się do Izby adwokackiej z gorącym apelem, aby w sferze swoich przemożnych wpływów raczyła być orędowniczką tej akcji. Obywatelski współudział Izby adwokackiej może przynieść wielkie rezultaty moralne i finansowe — będzie pociągającym i zniewalającym przykładem dla szerokich warstw ludności.

Na apel ten odpywiedzmy wszyscy szybką a wydatną subsrypcją oraz usilną propagandą tej ekcji pomiędzy naszymi klientami.

O wszelkie bliższe wyjaśnienia zgłaszać siè należy pod adresem Wydziału krakowskiej Izby adwokackiej Kraków ul. Gołębia 6.

II.

Sprawozdanie Wydziału Krakowskiej Izby adwokackiej

z czynności za rok 1919.

I. Sprawozdanie z czynności Wydziału:

Oprócz bardzo znacznych i wiele czasu absorbujących agend czysto administracyjnych miał Wydział w ubiegłym roku do spełnienia szczytne ale zarazem trudne i wszystkie siły wyczerpujące zadanie, to jest współpracę w organizacji względnie unifikacji palestry polskiej, w oficjalnem wskazywaniu jej celów i potrzeb oraz współpracę w rozwiązaniu licznych bardzo, nietylko stan nasz ale i całe społeczeństwo obchodzących zagadnień z dziedziny prac ustawodawszych oraz różnych przejawów życia ekonomicznego, społecznego a także i kulturalnego. Ze względu na szczupłość miejsca oraz olbrzymie koszta druku niechaj nam wolno będzie bodaj w krótkiem zestawieniu przedłożyć Szanownym Kolegom choćby szkicowo tylko obraz i wyniki naszej działalności w powyższych dwóch kierunkach.

A.

W sprawach dotyczących adwokatury pierwsze miejsce zająć winno sprawozdanie z ogólnego Zjazdu Adwokatów Polskich w Warszawie, który się odbył w dniach 27 28 i 29 września 1919 roku a na którym i Izba nasza reprezentowaną była przez swoje prezydjum oraz liczne grono uczestniczących w tym Zjeździe jej członków. Zjazd ten miał za zadanie. 1. zapoznać uczestników ze stanem adwokatury we wszystkich dziel-

nicach Polski 2. ustalić zasady organizacji palestry polskiej 3. oświadczyć się co do organizacji Związku adwokatów polskich i jego rozszerzenia na całą Polskę. Zadanie to rozwiązał Zjazd w następujących streszczonych tu uchwałach: 1) Bezzwłoczne wprowadzenie języka polskiego do sądownictwa na ziemiach b. dzielnicy pruskiej jest nagłą koniecznością 2) adwokaci wszystkich dzielnic winni na wezwanie władz wziąć udział w organizacji sądów polskich w Poznańskiem 3) adwokatura chociaż formalnie nie jest urzędem to jednak z istoty swej i charakteru jej głównych zadań musi być pojmowaną i traktowaną jako urząd o własnej samorządnej organizacji a nie jako t. zw. wolny zawód zarobkowy 4) Numerus clausus nie powinien być wprowadzony 5) adwokatura winna być jednostopniową a wszelkie kategorje obrońców sądowych powinny być po okresie przejściowym zniesione 6) należy się domagać zmiany programu studjów prawniczych przez ograniczenie działu historycznego a rozszerzenie działu ekonomiczno-społecznego i nauki dawnego prawa polskiego. Do uzyskania adwokatury wymaganą być ma 5-letnia praktyka (aplikacja) a to 2 lata sędziowskiej z egzaminem sędziowskim 3 lata adwokackiej z egzaminem adwokackim 7) potrzebę utworzenia katedry krasomówstwa sądowego 8) wytworzenie łączności stanu sędziowskiego i adwokackiego jako współrzędnych czynników wymiaru sprawiedliwości i obrony prawa przez umożliwienie przejścia z jednego stanu do drugiego 9) notarjatu nie należy łączyć z adwokaturą 10) należy zachować nadzór państwowy nad adwokaturą natomiast ograniczyć dyskrecjonalną władzę sędziego w stosunku do adwokatów 11) Kodyfikacja zasad etyki stanu adwokackiego nie jest ani wskazaną ani wykonalną. Zastąpić ją powinien zwyczaj utrwalany w zbiorze zasad i orzeczeń 12) ustawodawcze zapewnienie adwokaturze najszerszego udziału w sprawach administracyjnych 13) konieczność bezzwłocznego utworzenia najwyższego sądu administracyjnego 14) obowiązkowe ubezpieczenie 15) opracowanie projektu ubezpieczenia 16) wezwać Radę Naczelną by przy udziale wszystkich organizacji dotychczasowych rozpatrzyła tymczasowy statut palestry polskiej i przedłożyła w ciągu 2 miesięcy swoje wnioski 17) Jednolita organizacja palestry powinna być przeprowadzona w całem państwie bezzwłocznie 18) Działalność Związku adwokatów polskich należy rozszerzyć na całe państwo."

Na tle tych uchwał i przy możliwem ich uwzględnieniu rozwinął i Wydział Izby naszej swoją działalność. Polityczne zjednoczenie wszystkich ziem Polski obudziło impulsywne pragnienie i jako narodowego sentymentu i jako konieczności państwowej jak najrychlejszego i najwszechstronniejszego zjednoczenia całego wewnętrznego życia narodu a w szczególności jego życia prawnego i ekonomicznego. Pod hasłem bezzwłocznej unifikacji zawrzała praca we wszystkich dziedzinach życia narodowego — nie wolna od niebezpieczeństw złączonych zawsze ze zbyt pospieszną i radykalną reformą stosunków już istniejących. Niebezpieczeństwo takie groziło w pewnym momencie i nowej organizacji zjednoczonej palestry polskiej. Gdy Prezydjum Izby naszej zjawiło się w dniu 1 grudnia 1918 r., zatem zaledwie w miesiąc po ogłoszeniu niepodległości państwa, w ministerstwie sprawiedliwości celem przedłożenia postulatów adwokatury Małopolski z wielkiem dowiedziało się zaniepokojeniem, że projekty statutu palestry państwa polskiego, przepisów o obrońcach sądowych i obrońcach przysądach pokoju o wynagradzaniu adwokatów itd. itd. są już gotowe a przygotowane zostały bez odnoszenia się do oficyalnych reprezentacji Izb adwokackich b. zaboru austryackiego. Reprezentacji Izby naszej udało się wprawdzie akcję tę przez odesłanie tych projektów do zaopiniowania Izb adwokackich Małopolski wstrzymać ale już ten fakt wywołać musiał refleksję o konieczności przejściowej dzielnicowej organizacji adwokatury, któraby dążąc także i bez żadnych zastrzeżeń do jak najrychlejszej unifikacji całej palestry polskiej, mogła się jednak skuteczniej przeciwstawić zbyt pospiesznym i zbyt radykalnym zaradzeniom i projektom unifikacyjnym któraby mogła także silniej i skuteczniej postulaty adwokatury Małopolski popierać i reprezentować. W tym duchu

i z tym celem Wydziały Izb adwokackich b. zaboru austrjackiego połączyły się osobnym statutem we wspólną naczelną organizację stanową p. n. „Stała Rada galicyjskich Izb adwokackich“ i podały ten statut Ministerstwu Sprawiedliwości do zatwierdzającej wiadomości. We wszystkich też zasadniczych sprawach działają odtąd Izby b. zaboru austrjackiego łącznie i solidarnie.

W sprawach organizacji palestry polskiej oraz w obronie interesów stanu adwokackiego podjęliśmy następujące czynności:

* * *

Pismem z dnia 17 października 1919 Nr. 30 przesłało nam biuro Sejmu ustawodawczego odpis relacji posła A. Suligowskiego:

1) w sprawie dekretu o palestrze państwa polskiego;

2) dekretu o obrońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju do wiadomości i zaopiniowania. Żałujemy bardzo, iż dla braku miejsca i niepomiernych kosztów druku nie możemy tej znakomicie opracowanej relacji przytoczyć in extenso i ograniczyć się musimy do streszczenia jej ważniejszych końcowych wniosków, Referent proponuje odnośnie do dekretu o palestrze:

a) wprowadzenie jednego statutu dla adwokatury w całem Państwie polskiem;

b) zniesienie przepisów o Radzie Naczelnej adwokatów i jej wydziale wykonawczym (art, 31 — 37);

c) utworzeuie II-giej instancji w sprawach dyscyplinarnych przez powołanie do tych spraw osobnego Senatu przy Sądzie Najwyższym z udziałem reprezentantów rad adwokackich okręgu każdego sądu apelacyjnego;

Odnośnie do dekretu Nr. 205 o obońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju Referent proponuje:

a) dotychczasowych obrońców prywatnych, posiadających prawo prowadzenia spraw w sądach okręgowych lub w izbie sądowej z czasów okupacji rosyjskiej zaliczyć w poczet osób mających prawo pozyskania godności adwokata.

b) dla przyjęcia w poczet obrońców przy sądach pokoju zastrzedz conajmniej ukończenie gimnazjum i dłuższą praktykę sądową oraz stosowny egzamin;

c) żąda, by poddać tych obrońców pod kierownictwo rad adwokackich powierzając im zarówno nominowanie jak dozór ewentualnie utworzenie oddzielnej korporacji;

d) i żąda by obrońcom przy sądach pokoju nadać nazwę obrońców sądowych.

Na referat ten oświadczyliśmy się za wprowadzeniem jednego statutu dla adwokatu y całego Państwa Polskiego z tą jednak uwagą, że nastąpić to będzie mogło jedynie równocześnie z przyjęciem ogólnych zasad organizaji sądowej. Oświadczyliśmy się za utrzymaniem Rady Naczelnej jako II instancji w sprawach administracyjnych adwokackich. Zgodziliśmy się jednak na odebranie tej Radzie innych funkcji — z wyjątkiem utrzymyania rejestru wszystkich adwokatów w całej Polsce osiadłych. Zgodzilismy się na proponowaną organizację II ej Instancji dla spraw dyscyplinarnych.

Odnośnie do wniosku o obrońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju sprzeciwiliśmy się wnioskowi ad a, bo tym obrońcom brak warunków potrzebnych do osiągnięcia adwokatury — i osłabiłoby to znaczenie adwokatury. W konsekwencj sprzeciwiliśmy się wnioskom **b c i d** wychodząc ze założenia, że obecna ilość ukwalifikowanych adwokatów jest wystarczająca i nie ma potrzeby tworzenia drugiej grupy zastępców prawnych.

* * *

W związku z powyższą opinią donieśliśmy Radzie Naczelnej, że przedstawicielem naszej Ibby w naradzie nad statutem tymczasowym palestry Państwa poskiego będzie Wiceprezydent Izby naszej Dr. Jerzy Traumer.

* * *

W osobnym memorjale wystosowanym do prawniczej Komisji Sejmowej powtórzyliśmy w sprawie jednolitej organizacji adwokatury powyższe nasze postulaty.

* * *

Gdy dowiedzieliśmy się o odmownem załatwieniu podań kilku adwokatów proszących o wpisanie ich na listę pełnomocników przy Urzędzie patentowym, motywowanem wydaną rzekomo instrukcją Ministerstwa Przemysłu i Handlu wnieśliśmy do tegoż

Ministerstwa przedstawienie wykazujące, iż instrukcja taka o ile rzeczywiście istnieje byłaby nie zgodną z ustawą, nie zgodną z potrzebami publiczności, a równocześnie także krzywdzącą adwokatów. Uważając się za korporację powołaną do ochrony interesów ludności oraz należytego stosowania obowiązujących ustaw zażądaliśmy cofnięcia tej instrukcji i wydania zarządzeń zgodnych z postanowieniem tymczasowego dekretu o Urzędzie patentowym z 13 grudnia 1919 Nr. 66 Dzpp. oraz z postanowieniami ustaw normujących zakres działania adwokatury.

Memorjał ten przedłożyliśmy także Ministerstwu sprawiedliwości z prośbą o poparcie wniesionego przez nas w tej sprawie do Ministerstwa Przemysłu i Handlu przedstawienia.

Na sprawę tą zwróciliśmy uwagę w osobnym memorjale także komisji prawniczej Sejmu Konstytucyjnego a zarazem prosiliśmy o interwencję kolegę i posła adw. Dra Zygmunta Marka. Dr. Marek przesłał nam wyjaśnienie, jakie w tej sprawie otrzymał od Ministra Przemyslu i Handlu. W wyjaśnieniu tem p. Minister nie wyklucza wprawdzie możliwości ubiegania się adwokatów o wciągnięcie ich na listę pełnomocników przy Urzędzie patentowym, ale nie może wydać rozporządzenia nadającego wszystkim adwokatom charakter pełnomocników przy urzędzie patentowym. Wydał jednak instrukcję, aby takie podania szczególniej adwokatów z Małopolski były uwzględnione. Nie zadawalniając się tą odpowiedzią postanowiliśmy sprawy tej dalej dochodzić i zażądaliśmy pismem z 27. II. 1920 przedłożenia nam do zaopiniowania odnośnego ministerjalnego projektu.

* * *

Pismem z dnia 10 lutego 1920 zwróciliśmy Naczelnej Radzie Adwokackiej w Warszawie uwagę na potrzebę najrychlejszego wydania wykazu adwokatów mających siedzibę na terytorjum b. Królestwa Kongresowego. W odpowiedzi otrzymaliśmy zawiadomienie, że Rada prowadzi listę adwokatów i aplikantów adwokackich i przesyła je corocznie Ministerstwu Sprawiedliwości do ogłoszenia w Dzienniku urzędowym Ministerstwa.

* * *

W porozumieniu z Wydziałem Izby lwowskiej zarządziliśmy wydanie wspólnego wykazu wszystkich adwokatów, mających siedzibę w Małopolsce.

* * *

Wezwani o opinję w sprawie wykonywania przez Naczelnika Państwa prawa łaski w sprawach dyscyplinarnych adwokackich, zajęliśmy w załatwieniu pisma Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 1920 r. Nr. 32082 stanowisko negatywne.

W motywach zaznaczyliśmy, że orzeczenia dyscyplinarne, będąc wynikiem zawodowej autonomji, nie dopuszczają żadnej kontroli ani korektury ze strony innych czynników, choćby one wykonywane być miały w formie prawa łaski.

* * *

Ministerstwo Spraw wojskowych (Departament wojskowo-prawny) zawiadomiło nas pismem z 24 maja 1919 Nr. 2938, że w myśl ustawy o tymczasowej organizacji sądowej wojska polskiego, zatwierdzonej dekretem Naczelnego Wodza z 19 stycznia 1919 r. Nr. 393, mogą występować jako obrońcy w sądach wojskowych również adwokaci i zawodowi obrońcy karni, jednakże z ograniczeniami zawartemi w powyższej ustawie. Specjalnego wpisu na listę obrońców wojskowych nie potrzeba.

Pismem z 1 grudnia 1919 r. zawiadomił nas sąd wojskowy O. Gen. w Krakowie, że zastępstwo z urzędu przed sądami wojskowymi karnymi nie daje prawa do jakiegokolwiek wynagrodzenia.

Odnośnie do tego pisma zażądaliśmy od Ministerstwa spraw wojskowych wyjaśnienia, które przepisy prawne sprawę tę obecnie normują, zwłaszcza, że w myśl art. 67 ustawy o tymcz. org. sąd. W. P. zatwierdzonej dekretem Naczel. Wodza z 19 stycznia 1919 Nr. 393 obrońcy z pośród adwokatów mianowani mają otrzymywać wynagrodzenie z funduszów sądowych.

Na pismo to nie otrzymaliśmy dotąd żadnej odpowiedzi.

Na skutek pisma prezesa sądu okręgowego karnego w Krakowie z dnia 28 grudnia 1919 Prez. 4192 uregulowaliśmy sprawę wyznaczenia obrońców z urzędu w ten

sposób, iż do wszystkich rozpraw wyznaczonych na jeden dzień delegujemy jednego obrońcę z urzędu. Wnieśliśmy zarazem prośbę, by także ewentualne rozprawy apelacyjne na jeden dzień były wyznaczone.

* * *

Wskutek częstych zażaleń, że rozprawy w sprawach nieferjalnych wyznaczane bywają w czasie ferji, przez co adwokaci pozbawieni są możności korzystania z urlopu odnieśliśmy się z odpowiednim przedstawieniem do prezydjum sądu apelacyjnego i otrzymaliśmy zapewnienie, że wydane zostaną zarządzenia, by życzenia nasze były w miarę możności uwzględnione.

* * *

Na zapytanie Min. Sprawiedliwości z d. 8 marca 1920 l. 6269 czy byłoby wskazanem wpisywać obywateli polskich na listę kandydatów adwokackich w b. zaborze austrjackim na podstawie przedłożonych świadectw z teoretycznych egzaminów rządowych prawniczych, złożonych w ciągu roku 1919 na jednym z uniwersytetów Nowej Austrji bez konieczności powtórzenia tego egzaminu na jednym z uniwersytetów polskich daliśmy umotywowane oświadczenie przychylne.

* * *

Z powodu, iż prezydjum sądu najwyższego zażądało od Rady adwokackiej w Warszawie, by wskazała z pośród adwokatów w Warszawie zamieszkałych tych adwokatów, którym należałoby poruczać obrony z urzędu w postępowaniu kasacyjnem, zwróciliśmy Ministerstwu Sprawiedliwości uwagę, iż należałoby utworzyć listę obrońców z pośród prawników Małopolski w Warszawie zamieszkałych, posiadających kwalifikacje z § 39 p. k.

* * *

Gdy taryfa wynagrodzeń adwokackich, objęta rozporządzeniem Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 31 sierpnia 1917 N. 371 D. p. p. stała się ze względu na szybką zmianę stosunków ekonomicznych prawdziwym anachronizmem, a nie było nadziei, że sprawa ta zostanie przez ówczesny rząd rychło uregulowaną, ustalił wydział na swem posiedzeniu z dnia 14 czerwca 1918 taryfę autonomiczną, obowiązującą wszystkich adwokatów w Krakowie siedzibę mających, a zarazem wezwał adwokatów osiadłych poza Krakowem, by w swoich okręgach w sposób analogiczny postąpili.

Jak tylko stało się to możliwem przedłożył Wydział Ministerstwu Sprawiedliwości memorjał z dnia 19 września 1919 l. 3185, wykazujący konieczność bezzwłocznej zmiany ostatniej taryfy z 31 sierpnia 1917 r. Nr. 371 przez trzechkrotne podwyższenie obowiązujących dotychczas stawek a nadto pismem z 17 listopada 1919 przyłączył się Wydział naszej Izby do petycji Izby lwowskiej, by Kraków został przeniesiony do I. klasy wynagrodzeń taryfowych.

Sprawę tę zaurgowaliśmy pismem z 26 listopada 1919 powołując się na to, że tak Jugosławia, jak też niemiecka Austrja i Czechy taką podwyżkę już przeprowadziły a w niem. Austrji podniesioną została znacznie także granica oznaczająca maximum wynagrodzenia.

Rezultatem tych zabiegów jest taryfa unormowana rozporządzeniem ministerjalnem z 9 grudnia 1919 r. Nr. 1 D. p. p.

Wszczętą przez Wydział Izby lwowskiej akcję, zmierzającą do uzyskania dalszej podwyżki tej taryfy, usiłowaliśmy skierować do wyjednania podwyższenia wynagrodzenia w sprawach nieobjętych taryfą ministerjalną, a których ocena złożona jest w ręce sądów.

W tym właśnie czasie otrzymaliśmy jednak z Ministerstwa sprawiedliwości pismo z 12 stycznia b. r. Nr. 31470/19 z zapytaniem, czy nie uważalibyśmy za wskazane, by także na b. zabór austrjacki rozszerzone zostały zasady, na których polegają przepisy o wynagrodzeniu adwokatów, zaprowadzone w b. zaborze rosyjskim dekretem z dnia 8 lutego 1919 r. D. p. p. Nr. 15 poz. 203. Oświadczyliśmy się negatywnie uważając, że zasady obowiązującej u nas taryfy odpowiadają realnym potrzebom i że w każdym razie zmiana zasad taryfy w obecnej chwili tj. przed ujednostajnieniem tak procedury cywilnej jak i całej organizacji adwokatury byłaby przedwczesną.

* * *

Oba istniejące w okręgu Izby naszej Związki kandydatów adwokackich a także Związek urzędniczek prywatnych zwracały się do Wydziału i w tym roku z przedstawieniem swego ciężkiego ekonomicznego położenia, oraz z przedstawieniem swoich dla zaradzenia złemu postulatów. Nie mając kompetencji do wiążącego Kolegów rozstrzygania tych kwestji, nie waha się Wydział uznać zasadniczą słuszność tych postulatów, chociaż z proponowaną techniczną i automatyczną stroną ich przeprowadzenia jako nieodpowiadającą zasadom słuszności i stosunkom w zawodzie adwokackim istniejącym zgodzić się nie może. W każdym razie uważa Wydział za swój obowiązek zwrócić się do Szan. Kolegów z usilnym apelem, by postulaty te, jako w zasadzie usprawiedliwione, w miarę możności zechcieli uwzględnić.

B.

W rozwijającej się w tak szybkiem tempie akcji ustawodawczej wzięliśmy udział w sprawach następujących:

Ustawą z dnia 3 czerwca 1919 Dz. p. poz. 315 postanowione zostało na wniosek nagły posła Dra Zygmunta Marka i tow. utworzenie komisji kodyfikacyjnej, mającej na celu przygotowanie projektów jednolitych ustaw dla całej Polski w dziedzinie prawa prywatnego i karnego składającej sie z prezydenta 3 wiceprezydentów i 40 członków. Pismem Ministerstwa Sprawiedliwości z 13 czerwca 1919 Nr. 12541 została Izba nasza wezwaną, o przedstawienie i z naszej strony listy osobistości, któreby należało zaprosić do udziału w pracach komisji kodyfikacyjnej, przyczem zaznaczono, iż mniej więcej po 16 członków powinnyby dostarczyć b. zabór austrjacki i rosyjski, około zaś 8 b. zabór pruski.

Czyniąc temu wezwaniu zadość zaproponowalibyśmy z naszej strony 18 kandydatów starając się o to, by wszystkie dziedziny nauk prawniczych, były tak ze stanowiska nauki, jak i praktyki należycie reprezentowane. Z grona członków Izby naszej powołani zostali do komisji kodyfikacyjnej Dr. Zygmunt Marek, Dr. Józef Skąpski i Dr. Jerzy Trammer.

Prace komisji kodyfikacyjnej miały dotychczas następujący przebieg i znajdują się w stadjum poniżej określionem:

Komisja kodyfikacyjna podzieliła się na sekcje: dla prawa cywilnego formalnego, dla prawa cywilnego procesowego, dla praprawa handlowego i dla prawa karnego. Sekcja procesowa wygotowała projekt prawa cywilnego międzynarodowego, prawa cywilnego materjalnego międzydzielnicowego, uchwaliła główne zasady jednolitego prawa autorskiego oraz główne zasady prawa małżeńskiego. Sekcja prawa cywilnego procesowego uchwaliła zasady ustroju sądowego cywilnego, na podstawie których wygotowaną ma być ustawa o organizacji sądowej; dalej sekcja ta uchwaliła zasady prawa międzydzielnicowego, procesowego cywilnego oraz główne zasady procesu cywilnego; na podstawie ostatnich uchwał wygotowany zostanie obecnie przez stworzony w tym celu komitet, projekt procedury cywilnej. Sekcja prawa handlowego nie wyszła poza stadjum początkujących prac. Sekcja prawa karnego brała udział ze swej strony w uchwalaniu zasad ustroju sądów karnych oraz uchwaliła ogólne zasady części ogólnej prawa karnego materjalnego. We wszystkich sekcjach przygotowane są referaty z różnych poszczególnych działów prawa, referaty: które, które będą w dalszym ciągu rozpatrywane w poszczególnzch sekcjach. Widzimy przeto, że praca komisji kodyfikacyjnej pomimo piętrzących się trudności posiępuje naprzód. Zbliżamy się w ten sposób do uprawnionego celu unifikacji ustaw obowiązujących w Polsce.

* *

Krakowskie Towarzystwo prawnicze wybrało specjalną komisję dla przygotowania materjału i przedłożenia wniosków w sprawie unifikacji ustawodawstw, z zakresu postępowania niespornego i przedłożenia następnie swej opinji komisji kodyfikacyjnej.

Według sprawozdania Dra Koya, reprezentującego w tej komisji zawód adwokacki, podzieliła ta komisja swe prace na następujące grupy: a) organizację postępowania,

b) sprawy spadkowe, c) hipoteka, d) notarjat, e) sprawy opiekuńcze.

Komisja wywiązała się już częściowo ze swego zadania i jako rezultat dotychczasowych licznych swoich posiedzeń i referatów przedłożyła komisji kodyfikacyjnej na ręce jej prezydenta Prof. Dr. Fiericha umotywowane swoje następujące wnioski:

1) że dla odciążenia sądów powierzyć należy postępowanie spadkowe notarjuszom, z tem, że czynności przygotowawcze przeprowadzać mogą gminy o ile utworzone zostaną gminy zbiorowe takie jakie istnieją w b. Królestwie Polskiem; również należy poruczyć notarjuszowi wymiar należytości spadkowych w I-ej instancji.

2) że postępowanie spadkowe oprzeć należy na zasadzie francuskiej seziny, że prowadzone być ma wyłącznie na wniosek interesowanych z koniecznemi modyfikacjami co do osób małoletnich, nieobecnych i pod kuratelą zostających.

* * *

W samym wydziale rozpatrywane, opiniowane oraz inicjowane były z dziedziny ustawodawczej sprawy następujące:

Reskryptem Minist. Handlu i Przemysłu z 13/V 1919 Nr. 14338 udzielono nam do opinii projekt rozporządzenia obejmującego organizację władz przemysłowych.

Wyraziliśmy w zasadzie zapatrywanie, że organizowanie władz administracyjnych w każdym poszczególnym dziale administracji z osobna nie jest wskazane. Postulat jednolitości głównych zasad całego postępowania administracyjnego domaga się by organizacja wszystkich władz administracyjnych przeprowadzoną została równocześnie i opartą była na wspólnych głównych zasadach. Odnosi się to w szczególności do ilości instancji, rodzaju środków prawnych, dopuszczalności zaczepienia decyzji administracyjnych przed Trybunałem administracyjnym urządzenia władz admin. jako jednoosobowych, a względnie jako kolegialnych itd. itd.

Z temi zasadniczemi zastrzeżeniami poczyniliśmy nasze uwagi odnośnie do formy i treści poszczególnych postanowień, udzielonego nam do opinii projektu zamierzonego rozporządzenia.

W szczególności stanęliśmy i przy tej sposobności w obronie jednolitości postępowania na całym obszarze państwa, które mogłoby być naruszone przez przyznanie Władzom I. Instancji prawa wydawania rozporządzeń wykonawczych dla swego powiatu.

Zwróciliśmy uwagę na konieczność powołania do Urzędu przemysłowego jako Władzy II. Instancji, osób posiadających prawnicze wykształcenie i stanęliśmy też w obronie nienaruszalności zasady zupełnego wyczerpania toku iystancji.

* * *

Stosownie do wezwania Ministerstwa Sprawiedliwości z 13 maja 1919 Nr. 8260/19 zajęliśmy się zaopiniowaniem projektu ustawy o postępowaniu uproszczonem w sprawach o zbrodnie i występki na ziemiach dawnego zaboru austrjackiego. Wyrażając z naciskiem zapatrywanie, że wyrokowanie w senatach daje większą gwarancję słusznego wymiaru sprawiedliwości, oświadczyliśmy się w zasadzie przeciwko całemu projektowi uproszczenia postępowania karnego w sprawach o zbrodnie i występki o ile przeprowadzenie tego uproszczenia polegać ma na zastąpieniu dotychczasowych senatów sędziami samoistnymi. Zdaniem naszem uproszczenie postępowania nie może się w żadnym wypadku dokonywać kosztem należytego wymiaru sprawiedliwości.

Obok tego zasadniczego sprzeciwu wytknęliśmy także wszystkie dostrzeżone w tym projekcie braki, sprzeczności, względnie niejasności, przyczem jeszcze zaznaczyliśmy w końcowych uwagach, iż sędziami samoistnymi należałoby mianować tylko Sędziów przy Trybynałach jako mających za sobą dłuższe i wszechstronniejsze doświadczenie.

* * *

Na zapytanie Komisji dla sprawy studjów i egzaminów prawniczych przy Uniwersytecie lubelskim z 25 maja 1919 w kwestji podziału fakultetu prawniczego na 2 grupy tj. ściśle prawniczą i ekonomiczno-polityczną oświadczyliśmy się zasadniczo przeciwko takiemu podziałowi. Wychodząc z założenia, że fakultety prawnicze mają przygotować młodzież, 1) do praktycznych zawodów prawniczych, 2) do dalszej pracy naukowej

w dziedzinie prawa i nauk ekonomicznych, staraliśmy się wykazać, że cel ten osiągnięty być może tylko przez należyte i równomierne przygotowanie młodzieży z zakresu obu tych grup wiedzy prawniczej.

* * *

Osobnem pismem zwróciliśmy Ministerstwu Sprawiedliwości uwagę na brak przepisów o amortyzacji obligów pożyczki państwowej i na konieczność bezzwłocznego wydania albo ustawy o amortyzacji papierów wartościowych na okaziciela wogóle, albo też ustawy o amortyzacji obligów państwowej pożyczki.

* * *

Pismem z 15 lipca 1919 l. 15451 przesłało nam Ministerstwo Sprawiedliwości projekt ustawy uzupełniającej i zmieniającej ustawę o postępowaniu karnem dla byłego zaboru austrjackiego do zaopiniowania. W obszernym referacie wyraziliśmy przedewszystkiem zapatrywanie, że ustawa o postępowaniu karnem naogół nie wymaga natychmiastowej reformy tj. przed unifikacją postępowania karnego dla całej Polski. Są wprawdzie specjalne kwestje domagające się zmian, lub uzupełnień, ale nie jesteśmy zwolennikami wprowadzaniu zmian w drodze nowel do istniejących ustaw. Co do przewodnich zasad projektu, to sprzeciwiliśmy się oddaniu dochodzeń przygotowawczych w ręce prokuratora oraz rozszerzeniu kompetencji władz bezpieczeństwa w tem stadjum postępowania. Oświadczyliśmy się za takiem ukształtowaniem postępowania, by zawsze jego punkt ciężkości stanowiła rozprawa główna bez względu na to czy są prowadzone dochodzenia czy śledztwo.

Natomiast uznaliśmy za trafny projekt by oskarżycielowi prywatnemu zostało przyznane prawo żądania wdrożenia dochodzeń przygotowawczych w pewnych określonych wypadkach.

* * *

Pismem z dnia 16 lipca 1919 zwróciliśmy Ministerstwu Sprawiedliowości uwagę na tę niewłaściwość, że rozporządzenia wykonawcze oparte na ustawie ogłaszane bywają jedynie w Monitorze Polskim a nie w Dzienniku Ustaw Państwa. Gdy te rozporządzenia obejmują przepisy prawne mające obowiązywać wszystkich obywateli, przeto winny też być ogłaszane w Dzienniku praw państwa. Monitor zaś jako oficjalny dziennik Rządu może zawierać tylko powtórzenie ogłoszonych już w Dzieniku praw Państwa przepisów prawnych.

Obywatele czerpią swoje wiadomości prawne z Dziennika praw Państwa i tam ich szukają. w Monitorze trudniej je poznać, gdyż zawiera on i inne wiadomości a w dodatku nie posiada indeksów.

* * *

Gdy do naszej wiadomości doszło, że Ministerstwo Sprawiedliwości reskryptem z 26 sierpnia 1919 l. 17387 zarządziło aby Sądy krakowskiego okręgu apelacyjnego nie korespondowały bezpośrednio ze Sądami zagranicznemi, lecz w drodze dyplomatycznej zwróciliśmy temuż Ministerstwu w osobnem przedstawieniu uwagę na tę okoliczność, że Sądy krakowskiego okręgu apelacyjnego tłómaczą to zarządzenie w ten sposób, że reskrypt ten odnosi się także do korespondencji z państwami powstałemi na obszarze byłego państwa Austro-wegierskiego. O ile ta interpretacja jest trafną, to powodować musi znaczną przewłokę — znaczne pomnożenie agend administracyjno sądowych a częstokroć i wielką szkodę stron interesowanych. W postępowaniu karnem długa korespondencja w drodze dyplomatycznej mogłaby mieć niejednokrotnie skutki katastrofalne. Powołując się na to, że Ministerstwo Sprawiedliwości rzeczypospolitej austrjackiej uznało bezpośrednio korespondencję za dopuszczalną prosiliśmy o wydanie analogicznych zarządzeń.

* * *

Na skutek wezwania Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 19 września 1919 Nr. 21413 wyraziliśmy opinję, iż uważamy projekt ustawy w przedmiocie zmiany niektórych postanowień austrjackiej powszechnej ustawy karnej z dnia 25 maja 1883 Nr. 78 Dz. p. p. ze względu na zmniejszoną wartość pieniądza za zupełnie uzasadniony.

Oświadczyliśmy się jednak za ograniczeniem kompetencji sędziego w tym kierunku,

że na dzień aresztu nie może sędzia zamienić niższej kary pieniężnej jak grzywny w kwocie np. 50 kor.

* * *

Z powodu zgłoszenia zamiaru przesiedlenia się do Małopolski jednego z adwokatów osiadłych w Bośni i Hercegowinie odnieśliśmy się do Ministerstwa Sprawiedliwości z przedstawieniem, by sprawa ta została w drodze ustawodawczej uregulowaną, gdyż prawdopodobnie także adwokaci z innych krajów b. monarchii austr. zamiar przesiedlenia do Małopolski zgłaszać będą.

* * *

Wskutek odniesienia się do nas Sejmowej Komisyi prawniczej oraz Ministerstwa Sprawiedliwośei pismem z d. 19 września 1919 Nr. 21413 o zaopiniowanie:

a) projektu ustawy w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustaw karnych obowiązujących w Małopolsce;

b) projektu ustawy w przedmiocie zmiany artykułu VI ustawy z dnia 23-go maja 1873 Nr. 119 Dzpp. t. j. ustawy wprowadzającej procedurę karną, oświadczyliśmy się

ad a. w zasadzie za treścią tego projektu proponując jednak niektóre zmiany w stylizacyi. Wystąpiliśmy jednak przeciwko proponowanej zmianie kary aresztu w miejsce nieściągalnej grzywny, oraz w miejsce nieściągalnej części grzywny na obowiązek darmego wykonywania pracy na rzecz Państwa, kraju, powiatu lub gminy, gdyż wprowadzenie w życie tego rodzaju postanowień stałoby się niewątpliwie źródłem obustronnych nadużyć tj. tak skazanego, jak i odnośnych organów;

ad b. proponowane ograniczenie zakresu działania Sądów przysięgłych uznaliśmy za trafne, proponując dalsze wyłączenie z zakresu działania sądów przysięgłych czynów popełnionych osnową pisma drukowego o ile one są karane na wniosek oskarżyciela prywatnego.

* * *

Z powodu ogloszenia w Nr. 215 Rok II. Monitora Polskiego, rozporządzenia Ministerstwa Skarbu i innych z 23 września 1919 w przedmiocie utworzenia państwowej centrali dewiz, wnieśliśmy do Ministerstwa Sprawiedliwości przedstawienie, wykazując, że skoro rozporządzenie to nie cytuje żadnej ustawy na której się opiera, to jego ważność snadnie w wątpliwość podana być może.

* * *

Nadesłany nam przez Ministerstwo Sprawiedliwości pismem z dnia 29 września 1919 Nr. 2110 do zaopiniowania projekt ustawy o podwyższenie granicy wartości w postępowaniu sądowem w cywilnych sprawach spornych na obszarze b. zaboru austryackiego, uznaliśmy w zasadzie za trafny a wprowadzenie w życie instytucyi sędziów samoistnych za wskazane. Odnośnie do art. 3 projektu oświadczyliśmy się za przyznaniem także powodowi prawa podniesienia zarzutu przeciwko obsadzie sądu — a to w imię zasady równości obu stron.

Oświadczyliśmy wbrew projektowi, że o ile rozprawa już wobec senatu się rozpoczęła, to powinna być przed senatem i zakończoną i stanowisko to szczegółowo umotywowaliśmy.

* * *

W sprawie moratoryum interweniowaliśmy trzechkrotnie.

Pismem z dnia 26 listopada 1919 zwróciliśmy uwagę Ministerstwa Sprawiedliwości na konieczność przedłużenia moratoryum kończącego się z dniem 31 grudnia 1919 na czas dalszy względnie wydania zarządzenia stopniowego uchylenia tegoż moratoryum.

* * *

Pismem z d. 27 lutego 1920 zwróciliśmy Ministerstwu Sprawiedliwości uwagę na konieczność dość wczesnego powzięcia decyzyi do przedłuzenia, względnie uchylenia moratoryum i przesłanie nam ewentualnego projektu do zaopiniowania.

* * *

Na skutek pisma Ministerstwa Sprawiedliwości z 17 kwietnia 1920 L. 2129 wyraziliśmy opinię, że przesłany nam projekt ustawy o uchylenie moratoryum uważamy za odpowiedni i usprawiedliwiony.

Obecne bowiem stosunki ekonomiczne po-

zwalają już przeważającej liczbie dłużników płacić swe długi a innych dłużników chronić będzie w sposób dostateczny moratoryum sędziowskie. Wątpliwości jakie nasuwać się mogły w tym kierunku czy rata minimalna w projekcie na kwotę 1000 koron przewidziana nie okaże się za wysoką, usuwa również dające się rozszerzyć i na te wypadki moratoryum sędziowskie.

* * *

W bardzo ważnej i aktualnej sprawie wykonalności wyroków Sądów polskich, w stosunkach międzydzielnicowych złożyliśmy wskutek wezwania Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1919 L. 33511 szczegółowo umotywowaną opinię o projekcie ustawy stosunki te uregulować mającej.

Wydanie tego rodzaju stawy uznaliśmy za konieczne i zwłoki nie cierpiące.

Z pośród innych mniej ważnych szczegółów zwróciliśmy uwagę na wątpliwości, jakie stylizacya tego projektu nasunąć może co do samej przedmiotowej rozciągłości ustawy, tj. czy reguluje ona tylko egzekucye z wyroków formalnie prawomocnych czy też także egzekucye na zabezpieczenie.

W kwestyi wstrzymania egzekucyi wyraziliśmy zapatrywanie, iż należałoby stosować przepisy obowiązujące w tej dzielnicy, w której się toczy postępowanie egzekucyjne. Podnieśliśmy potrzebę rozszerzenia zastosowania projektowanej ustawy także na ugody sądowe, układy pojednawcze oraz akty notaryalne wykonalne.

Oświadczyliśmy się wreszcie za koniecznością kategorycznego postanowienia, że ustawa wchodzi w życie bezzwłocznie w całej Polsce, i że ustawa odnosi się do wszystkich wyroków wydanych od chwili powstania Państwa Polskiego.

* * *

Pismem z dnia 20 lutego 1920 przypomnieliśmy Ministerstwu Sprawiedliwości konieczność przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 26 marca 1919 poz. 240 wstrzymującej bieg przedawnienia roszczeń wymienionych w §§. 1480, 1486 i 1489 kc., a której moc kończy się z dniem 30 czerwca 1920 roku.

Nieprzedłużenie powyższej ustawy sprowadziłoby taki nagły przypływ agend procesowych, iż Sądy nasze i tak już bardzo obciążone, nie byłyby w stanie tym wzmożonym żądaniom podołać.

* * *

W piśmie z dnia 27 lutego 1920 wystosowanem do Ministerstwa Sprawiedliwości podnieśliśmy ponownie konieczność natychmiastowego uchylenia dekretu rządowego z d. 4 października 1833 Nr. 2623 normującego postępowanie w sprawie ustalenia wynagrodzeń adwokata — jako przestarzałego i stan adwokacki krzywdzącego, powołując się również na to, iż ten dekret został w Czechach zniesiony a w Austryi ma być również w najbliższym czasie uchylony.

* * *

Memoryałem z 5 maja 1920 zwróciliśmy uwagę Ministerstwu Sprawiedliwości na konieczność przedłużenia mocy obowiązującej rozp. Minist. z dnia 9 maja 1917 Nr. 206 Dzpp. o ulgach w zapłacie zaległości procentowych od wierzytelności hipotecznych w brzmieniu późniejszego rozporządzenia z dnia 31 lipca 1918 Nr. 289 ze względu, że rozporządzenie to traci moc obowiązującą z d. 30 czerwca 1920.

Przyczyny dla których rozporządzenia te zostały wydane dotąd istnieją i dlatego ich moc obowiązująca winna być na dalszy okres czasu przedłużoną.

* * *

Ponadto interweniowaliśmy jeszcze w sprawach następujących:

Memoryałem z dnia 18 lipca 1919 przedstawiliśmy Ministerstwu Sprawiedliwości konieczność bezzwłocznego poprawienia bytu sędziów Małopolski — gdyż leży to w interesie społecznym, w interesie wymiaru sprawiedliwości i w interesie stron.

* * *

Z powodu konieczności obsadzenia posad sędziowskich i prokuratorskich w byłym zaborze pruskim wezwanym został Wydział naszej Izby przez Min. Sprawiedliwości do opiniowania podań zgłaszających się kandydatów oraz do pośredniczenia we wymianie pism i komunikatów ministeryalnych.

O takie samo pośrednictwo względnie współdziałanie zwrócił się do nas także Departament Polskich ziem wschodnich, a w obu tych sprawach Wydział naszej Izby, rozumiejąc całą doniosłość tej akcyi, starał się jak najlepiej i jak najszybciej wywiązać z poruczonego zadania.

* * *

Wskutek specyalnego zaproszenia braliśmy także udział w personalnym ukonstytuowaniu Komisyi szacunkowych dla rejestracyi i wynagrodzeniu szkód wojennych.

* * *

Gremium Sądu apelacyjnego we Lwowie przedłożyło Min. Spraw wniosek dotyczący pobierania taks za egzamina adwokackie i notaryalne a wniosek ten udzielony nam został do zaopiniowania. Uznaliśmy ten wniosek za uzasadniony przy zwróceniu uwagi, że należałoby tę opłatę rozszerzyć także na egzamina sędziowskie.

* * *

Zauważyć wkońcu musimy, że interwencye nasze w Prezydyach władz miejscowych w różnych sprawach porządkowych spotykały się zawsze z życzliwem zrozumieniem usprawiedliwionych postulatów.

Prezydent:
Dr. Koy.

II. Sprawozdanie Biura pomocy dla powołanych na plac boju i ich rodzin.

Jak w poprzednich latach wojny prowadzonem było i w ubiegłym roku w lokalu naszej Izby jej kosztem i staraniem pod przewodnictwem prezydenta Izby, a przy współudziale kol. Dra Joachima Grossa krakowskie biuro gminne pomocy gospodarczej dla spraw prywatnych osób powołanych na plac boju ich rodzin, powołane do życia reskryptem Prezydjum Miasta z 27 sierpnia 1914 l. 216.

Zakres działania Biura obejmował okręg miasta Krakowa oraz całego powiatu krakowskiego. Również zgłaszającym się licznie do Biura z poza okręgów powyższych Biuro zawsze udzielało porady i pomocy prawnej. Lokal Izby naszej, jak w poprzednich latach, tak i w roku ubiegłym przepełniony często był w godzinach przedpołudniowych najuboższą i najbezradniejszą ludnością, która w najróżnorodniejszych sprawach, a w szczególności w sprawach uzyskania zasiłków wojskowych, pensji inwalidzkiej, zaopatrzenia, zasiłków z powodu ewakuacji, wynagrodzenia za świadczenia i szkody wojenne, zasiłków z powodu przytrzymania żywiciela w krajach nieprzyjacielskich i t. p. otrzymuje w Izbie naszej natychmiastową bezpłatną pomoc prawną względnie pouczenie.

Przewodniczący
Dr. Koy.

III. Sprawozdanie z czynności Rady dyscyplinarnej Krakowskiej Izby Adwokackiej za rok 1919.

W roku ubiegłym dołożyliśmy usilnych starań, aby usunąć zaległości z lat dawnych, co nam się też, dzięki współpracy członków Rady, w zupełności udało. Z zaległych spraw pozostały jedynie te, które z powodu nieukończenia śledztw karnych i dochodzeń nie mogły być jeszcze załatwione.

Ogólna liczba spraw bieżących z końcem roku 1919 wynosiła 115.

Na tę ilość składały się sprawy z przed r. 1914 w liczbie 17, sprawy z czasu 1914 do 1918 w liczbie 50, oraz wpływ w roku 1919 w liczbie 48.

Z końcem roku załatwiono 53 spraw z ogólnej liczby; pozostało niezałatwionych 62, a mianowicie 7 spraw z przed r. 1914, 18 spraw z czasu 1914—1918 i 37 spraw z roku 1919.

Pod względem merytorycznym załatwiono:
a) prawomocnie 53 spraw,
b) nieprawomocnie 9 spraw, które też wliczamy jeszcze do ogólnej liczby niezałatwionych ostatecznie,
c) reszta w liczbie 53 jest w toku.

W porównaniu z poprzednim rokiem stan wykazany przedstawia korzystny wynik, albowiem z ogólnej liczby 67 spraw wykazanych jako niezałatwionych z końcem 1917 oraz wpływu za rok 1918 pozostaje obecnie niezałatwionych tylko — a mianowicie:
a) z 17 spraw z przed r. 1914 tylko 7,

b) z 27 spraw z czasu 1914—1918 pozostaje tylko 18,

c) z wpływu (23) za r. 1918 jest jeszcze w toku tylko 11.

Pod względem sposobu załatwienia prawomocnych 53 spraw przeciw 54 obwinionym zaznaczamy, że załatwiono:

1. przez odłożenie z powodu śmierci, braku wpisu lub adresu . . w 5 wypadkach
2. przez delegację innej Rady dyscyplinarnej . w 1 „
3. przez zaniechanie . . w 13 „
4. orzeczeniem uwalniaj. w 13 „
5. orzeczeniem zasądzaj.
   a) na naganę . . . w 2 wypadkach
   b) na grzywnę . . . w 17 „
   c) na suspenzję wzgl. przedłużenie prakt. w 3 „

   Razem w 54 „

Rada dyscyplinarna odbyła w roku 1919 posiedzeń zwyczajnych i rozpraw 26.

Kraków, dnia 1 czerwca 1920.

Sekretarz Rady dysc.: *Dr. St. Krygowski*

Prezydent Rady dysc.: w z. *Dr. Ader.*

VI.

Liczba adwokatów i kandydatów adwokackich.

Z końcem roku 1919 było adwokatów 636, kandydatów adwokackich 400.

VII.

Dziennik podawczy.

Od 1 stycznia do 31 grudnia 1919 wniesiono do Wydziału Izby pism 4691.

Czcionkami Krakowskiej Drukarni Nakładowej w Krakowie, Kopernika L. 8.